

OSONÓ NAPLÓ

2013. május 30.

Kedd este, azaz 28-án fél nyolc után pár perccel hagyjuk el a sepsiszentgyörgyi vonatállomást a Budapest fele tartó Corona nemzetközi gyorsvonattal, és szerda reggelre érkezünk meg a Keleti pályaudvarra. Itt találkozunk Benedek Patrikkal, akivel a 2011-ben, az általunk megszervezett nemzetközi drámatáborban ismerkedtünk meg, és idén augusztustól az Európai Önkéntes Program keretén belül egy évre Sepsiszentgyörgyre költözik, hogy az Osonó tagja lehessen. Miközben a pályaudvarhoz közeli étteremben reggelizünk, Patriknak mesélünk a következő projektjeinkről, amelyekhez majd ő is csatlakozni fog.

Busszal és metróval megyünk tovább a Liszt Ferenc Repülőtérre, ahol kis várakozás után felülünk a repülőre, késő estére pedig megérkezünk Dohába, ahonnan hét óra múlva indul a Bangkoki járatunk. Csütörtökön, helyi idő szerint 18.35-kor érkezünk meg a Suvarnabhumi Repülőtérre. Útlevél ellenőrzés és csomagátvétel után találkozunk a Moradokmai közösség néhány tagjával. Nagy szeretettel fogadnak bennünket, és talán bennünk is ekkor tudatosul, hogy megérkeztünk. Az autópályán utazva, azt vesszük észre, hogy az útszéléről, a hidakról eltűntek a király tiszteletére felállított díszes képek és az uralkodó családot ábrázoló transzparenszek. Alig egy-kettőt fedezünk fel a másfél órás út során. Mikor rákérdezünk, hogy mi történt Fai, - a Moradokmai Színházi Központ egyik felnőtt tagja- csak annyit mond: „bad government”. Négy évvel ezelőtt még arról meséltek nekünk, hogy bármilyen cselekedet, vagy szó amit a király ellen tesz vagy mond valaki, azt börtönnel büntetik. Tavaly már láttunk olyan előadást, amely megkérdőjelezi a király által működtetett rendszert. A lakóság között is megoszlanak a vélemények, ugyanis van aki a monarchiát támogatja, de van aki egy demokratikusabb államformára vágyik. Úgy tűnik, hogy vélemények ellenére a kormány tudatosan a demokrácia felé irányítja rendszerét.

Mikor megérkezünk a tanyára, szinte már mindenki alszik. Találkozunk A-vel és Bas- al, akik Sepsiszentgyörgyről való hazajövetelük óta a Moradokmai Színházi Központ és Iskola projektjein dolgoznak. Jó felfedezni azt, hogy a fiúk látható eredményekkel és tapasztalatokkal tértek haza az Osonóban eltöltött fél éves tevékenység után.

2013. június 2.

Akklimatizálódunk. Egyelőre elég nehéz megszokni a négy óra időeltolódást, este nagyon későn tudunk elaludni és dél körül ébredünk.

Ma megnéziünk egy előadást, amelyet a Moradokmai Színházi Központ legfiatalabb diákjai mutatnak be. Jó látni, hogy nagyon lelkesek, tele vannak energiával. A Központ tagjai jelenleg egy iskola-projekt keretén belül 14-15 év körüli fiatalokkal dolgoznak. Összesen hét környékbeli iskolából 10-10 diák vesz részt az egy hétig tartó táborban. Erre a projektre visszajöttek a közösségnek azon tagjai is, akik Indiában vannak egyetemen. Főként ők foglalkoznak a csoportokkal, tréningeket tartanak, illetve a tábor végére egy előadást rendeznek nekik, amelyek bemutatására holnap kerül sor. Két szabadnap után újabb diákok érkeznek, majd kezdetét veszi a következő tábor. A projekt állami támogatással jön létre, ugyanis az Oktatási Minisztérium fontosnak tartja, hogy a diákok az iskolán kívül, különböző művészetek által is nevelve legyenek a kreativitásra.

OSONÓ NAPLÓ

2013. június 3- 4.

Délelőtt a diákok bemutatják a *Nontok* című tradicionális thai színházi elemekre épülő előadást, amelyben Mucha a majmot és Berni az óriást fogja megjeleníteni. A következő két hónapban a Fazakas Misi által rendezett *Carnival* című előadással, illetve a Chang Janaprakal Chandruang által rendezett *Nontok* című előadással fogunk turnézni Thaiföldön, Kambodzsában és Vietnamban.

Ma sor kerül az első tréningre is a *Carnival* új stábjával. Ezekkel a fiatalokkal még nem volt alkalmunk együtt dolgozni. Hatalmas lelkesedés és tanulásvágy van bennünk. Nagy ajándéknak tekintik azt, hogy a többi, velük egykorú diákkal szemben, nekik adatott meg az a lehetőség, hogy tőlünk tanulhatnak. Alapvetően nagyon jó energiájuk van, így a pontosságra a színészi figyelem megtartására és az érzelmekkel való játszásmódra kell rávezessük őket.

Ahhoz, hogy a csapat minél jobban összerázódjon, ma este elutazunk északra, az innen 650 kilométerre lévő másik tanyára. Tavaly áprilisban Misi és Mucha ott tartott műhelyfoglalkozásokat a fiataloknak, amikor az árvíz miatt az egész közösségnek oda kellett költöznie. A terv az, hogy vonattal tesszük meg az út nagy részét, majd az utolsó 100 kilométert autóstoppal. Három hétig leszünk, ezen a számunkra szimpatikus természet közeli helyen, ahol ráadásul szűnyog sincs és a hőmérséklet is pár fokkal alacsonyabb. Egy ideális hely a próbákra, a színházi munkára. A Thaiföld északi részén fekvő, Loei közelében lévő színházi tanyán még nincs áram, viszont egy generátor segítségével tudjuk használni a laptopjainkat illetve egy internetes USB-stick segítségével lehetőségünk lesz a világhálóra is rácsatlakozni.

OSONÓ NAPLÓ

20.30-kor indulunk az állomásra. Thaiföldön négy vasútvonal van, amelynek teljes hossza 4071 km. A első osztályán kényelmes fotelek vannak, továbbá vannak hálókocsis vagonok illetve étterem is. A másodosztályú kocsikra a thaiföldi állampolgár nem kell fizessen, amennyiben egy menetirányt utazik. Jegyet váltani minden utasnak kötelező, amit jó, ha időben lefoglal az ember, mert megtörténhet, hogy elfogy. Barátaink tehát ingyen utaznak, a mi jegyünk fejenként 20 lejnek megfelelő bath-ba kerül, amellyel több mint 500 kilométert utazunk. Lényegesen olcsóbb, az otthoni jegyárhoz képest. A vonat tipikusan a thaiföldi időjárásnak és a thaiföldi embereknek megfelelően van felszerelve. Az üléseknél nincs sok hely a lábnak, a vonat ablakai egyáltalán nincsenek becsukva, a fejünk fölött még ventilátorok is működnek tehát, aki nem bírja a huzatot, jól fontolja meg, hogy thai vonattal akar-e utazni. A jegyeket a vasúti rendőrség alkalmazottjai ellenőrzik, számunkra meglepő szigorsággal. Az emberek ingyen utaznak, viszont mindenki kötelezően a jegyére feltüntetett helyre kell üljön. A „kereskedelmi hálózat” meglehetősen ki van épülve a vonaton, legalább öt percenként jönnek az árusok, főként ételt és italt, vagy frissítő nedves törülköződöt kínálnak az utasoknak.

Miközben egy rövid sétát teszünk a vonaton látjuk, ahogyan két kisgyerek le van feküdve az ülésre, az édesanyjuk a földön térdel mellettük, a kezei a két gyerek fején, és így alszanak.

Megismerkedünk egy 27 éves ittas fiúval, aki annak ellenére, hogy tíz szónál nem tud többet angolul, nagyon megszeret minket. Legalább másfél órán keresztül beszélgetünk vele a mi kis thai nyelvtudásunkkal kiegészítve a közös diskurzust. Megtudjuk, hogy „H̄n̄ūōng”-nak hívják (Năng, magyarul „Egy”) most épp az édesanyjához utazik a szülővárosába, a barátnője Phuketben él és őt A -nak hívják. Az alkohol hatása miatt eléggé nehezen beszél, de nagyon kitartóan próbálja elmagyarázni, hogy ha aludni akarunk, valaki közülünk mindig figyelje a csomagokat, hogy nehogynem ellopják. Ezt többször is elmondja a beszélgetés alatt és mi mindig meg kell neki ígérjünk, hogy soha nem fogunk egyszerre mind a hárman aludni. Nagyon derűsen kezeli önmaga nyelvi korlátoltságát, felszabadulva mutogatja el a mondanivalóját, és addig próbálkozik, amíg megértjük, hogy mit akar. Néha csak ránk néz és elkezd nevetni rajtunk, hogy mi „farangok”, azaz fehér emberek vagyunk, és mégis milyen egyetértésben beszélgetünk egymással. Az utazás során többször visszajön a mi vagonunkba és felébreszt, hogy vigyázzunk a csomagjainkra. Már virrad, amikor elbúcsúzni jön oda hozzánk, a következő megállóban leszáll. Erről a kis derűs történetről Kosztolányi *A bolgár kalauz* című novellája jut az eszünkbe.

OSONÓ NAPLÓ

Reggel tíz óráig utazunk a végállomásig. Egy útszéli kifőzdében eszünk, a tavaly már felfedezett, az otthoni húsleveshez hasonló menüt (ķwyteřyw - khojtijáo), amelyet barátaink mindenféle számunkra ehetetlen dologgal dúsítanak fel. Mi újra elcsodálkozunk, hogy hogy lehet ennyi chilit és mindenféle szószt összekeverni és megenni, ők pedig nem értik, hogy mindezek nélkül mi hogy tudjuk megenni a levest.

Két csapatra oszlunk: velünk jön a két fiú, a lányok pedig Pop-al (a csapatunk thai felnőtt tagjával) állnak ki az út szélére stoppolni. 15 perc alatt öt autó halad el mellettünk, de egyik sem áll meg. A fiúk szerint ez nem jó hely, úgyhogy tovább gyalogolunk olyan 200 métert és megállunk. Számunkra nem derül ki, hogy itt mivel lettek jobbak az esélyeink, de végül pár perc után megáll egy autó, amely csak az öt kilométerre lévő főútra tud elvinni bennünket. Közben a nap is kisüt, csak az árnyékban lehet elviselni a forróságot, ami nagy kincs ezen az útszakaszon. Itt jóval nagyobb a forgalom, viszont jó fél óra után sem áll meg autó. A fiúk innen is el akarnak menni, mert szerintük nem jó helyen állunk és ezért nem állnak meg az autók. Itt viszont árnyék van, és amíg a szemünk ellát, a tűző napon kellene gyalogolnunk a 20 kilós csomagjainkkal a hátunkon. Végül muszáj tovább mennünk, mert a fiúk semmiképp nem akarnak itt maradni. Pár száz méter után szerencsére találunk egy árnyékos helyet, ahol egy idős, kedves bácsi megkérdezi, hogy hová megyünk majd pár perc után hideg friss vizet és néhány süteményt hoz nekünk.

Nemsokára megáll egy autó is, a csomagokat hátul a nagy, nyitott rakodótérbe tesszük fel, és mi magunk is itt utazunk a körülbelül tíz kilométerrel lévő következő városig. Így utazva a nagy kánikula is elviselhetőbb egy picivel. A városban megtudjuk, hogy csak délután négykor van olyan busz, ami Loeibe megy, addig viszont nem várunk, egy tuk-tukba beszáfoljuk az összes csomagunkat és mi magunk is ugyanazzal a járművel elmegyünk a városvégeig, ahol újra stoppolunk.

OSONÓ NAPLÓ

A fiúk tíz perc pihenő után innen is el akarnak vinni minket, igazából ekkor értjük meg, hogy miért szeretnének ők folyton gyalogolni. Az ő elmondásuk szerint itt az a szokás, hogy ők gyaloglás közben stoppolnak, mert így hamarabb megsajnálják a sofőrök. Ez a rendszer most egyszer sem jött be, ezért úgy döntünk, hogy az európai szokásokat követjük, és türelmesen várunk az árnyékban, amíg megáll egy autó. Pár perc után be is igazolódik az a mondás, miszerint „a türelem rózsát terem”, mert meg is áll egy autó. A fiúk nagyon belelkesednek, mert a tanyához már nagyon közeli városig megyünk. Itt egy telefonfülke árnyékában húzódunk meg, amikor arra leszünk figyelmesek, hogy visszajön értünk ugyanaz az autó, ami az előbb letett bennünket. Kiderül, hogy épp vásárolt valamit a városban az autó tulajdonosa, de ugyanabba az irányba halad tovább, ahová mi is megyünk. Mi hárman, most már a hűvös légkondicionált autóban utazunk egy nagyon kedves családdal, mert a rakodótér felét elfoglalja a városban vásárolt áru. Az autó nemsokára egy faluban megáll, a sofőr kiszáll és a megvásárolt eszközöket egy ház udvarára viszi, majd feleségének és gyermekének int egyet, és visszaül az autóba. Ekkor kiderül számunkra, hogy a sofőr igazából, eddig a faluig kellett volna hozzon, hisz itt lakik, ez a „végállomás”, de kedvességéből tovább visz minket egy nagyobb városig. Az energiaszintünk már annyira a végéhez közeledik, hogy elalszunk a körülbelül egy órás út alatt. Mivel a másik csapat még mögöttünk van, bevárjuk őket egy városi rendőrségi épület árnyékában, majd egy másik autó visz el a tanyáig. Közben hatalmas eső zúdul le a két óra alatt, amíg várakozunk. A többiek teljesen elázva érkeznek meg, mi pedig már alig állunk a lábunkon. Ekkor, az azonnali továbbindulás helyett, egy út menti kifőzdében dupla-levesadaggal próbáljuk az elfogyott energiánkat pótolni. Közben be is sötétedik, de még mindig esik az eső. A délelőtti tervezett érkezésből éjszakára érkezünk meg csurom vizesen az üres tanyára, amelyet az esős évszaknak köszönhetően teljesen benőtt a növényzet. A helyi „kutyasereg” nagy örömmel üdvözl bennünket, és egy pici derűt varázsolnak megfáradt érkezésünkbe. Összesen három elemlámpa segítségével próbáljuk operatíván megszervezni azt, hogy minél hamarabb lakhatóvá tegyük a szél- és esőverte sátrakat az éjszakában. Nyűgösen és elfáradva tesszük le fejünket párnáinkra, egy pici reménységgel, hogy majd holnap minden jobb lesz.

OSONÓ NAPLÓ

2013.június 5.

Reggel a benzines áramgenerátor és fűnyíró förtelmes motorbögésére ébredünk. A nap már az égen van. Így napvilág látni lehet a körülöttünk lévő magas hegyeket ... ez teljesen más környezet, mint a Bangkok melletti központ. Ha az ember körülnéz esőerdőt, banánfákat, rizsföldet és kukoricást láthat. Hatalmas a kánikula, és mivel elkezdődött az esős évszak a szúnyogok nem csak este, (mint Moradokmaiban) hanem napközben is teszik a dolgukat. Néha az az érzésünk, hogy itt nincs semmilyen hatása a szúnyog elleni krémünknek.

Nagyon lassan működik az internetes USB-stick, egy e-mailt legalább tíz percre tölt be, az elküldésre még öt percet kell várni. Ilyen terhelés alatt a laptopjaink hamar lemerülnek és később az is kiderül, hogy a generátor csak a telefonok feltöltésére alkalmas. A legközelebbi hely, ahol gyorsabb internetre lenne lehetőségünk körülbelül húsz kilométerre van innen. A legnagyobb probléma az, hogy emiatt nem tudjuk megírni az aktuális pályázatainkat az Osonós projektekre, amelyek olyan mértékű anyagi veszteségek a társulat számára, melyekről nem tudunk lemondani.

Az Osonós, számítógépes tevékenységeinket nem tudjuk három hétig felfüggeszteni. Erre jelenleg egy megoldás van, mégpedig az, hogy két próba között naponta negyven kilométert utazunk egy közeli városba, ahol van internet lehetőség. Néhány óra múlva a tegnapi esti reményeink teljesen szertefoszlának és kiderül, hogy a lehető legrosszabb döntés volt ide eljönni. Elmagyarázzuk Popnak, hogy mivel a társulat felnőtt tagjai közül mind itt vagyunk, és rengeteg, a társulatot érintő szerezni való van, csak az internet segítségével tudunk egyszerre két helyen lenni. A csapatnak tehát minél hamarabb, akár még a mai nap folyamán vissza kell mennie Moradokmaiba, ahol a próbák között tudunk haladni a saját projektjeink szervezésével, a pályázatok írásával. Megpróbálunk telefonálni Pobchannak is (főszervező és projektfelelős), de egyelőre nem tudjuk elérni.

OSONÓ NAPLÓ

Hogy mégiscsak legyen valami értelme az ittlétünknek, tartunk egy tréninget. A tér teljesen nyitott épp csak a fejünk fölött van tető. Közben a közeli faluból motorbiciklivel, jönnek - mennek a földművesek, a diákok a gyakorlatok közben néha rákiáltanak a fakerítéssel körbevett „konyhában” lakmározó kutyákra. Az a figyelem és koncentráció, amire egy tréninghelyzetben szükségünk van, ilyenkor teljesen a külvilágra fókuszálódik, amit a nyitott tér miatt egyszerűen nem lehet kizárni. Ez nem csak a diákok számára nehéz, hanem nekünk osonósoknak is. Kiderül tehát az is, hogy ez a környezet egyáltalán nem segíti a színházi munkánkat, a tér egyszerűen nem alkalmas a diákok tanítására sem. A tréning végére megérkezik a válasz Moradokmaiból: megértették a problémánkat, ma este összeülnek és megbeszélik, hogy hogyan tudunk holnap visszaindulni.

A vacsora készítés eléggé elhúzódik, úgyhogy mire befejezzük az evést, lassan sötétedik. Mivel rengeteg a szúnyog, csak a sátorba lehet elmenekülni előlük. Hamarosan teljesen sötét lesz, még olvasni sem tudunk. Tulajdonképpen semmit nem lehet csinálni azon kívül, hogy tétlenkedünk. Egy olyan tehetetlenségi állapot tör ránk, ami teljesen elveszi a kedvünket mindentől. Egy darabig még szórakoztat a sátorban lévő szúnyogok és mindenféle bogarak "kitesszékelése" de később ez is unalmassá válik. Nagyon nehezen alszunk el.

2013. június 6.

Ma mindent megteszünk azért, hogy ne kelljen még egy éjszakát a tanyán töltenünk. A diákok egyébként nagyon szeretik ezt a helyet. Itt szabadabbak, nem kell sok mindennel foglalkozniuk a kutyák és a lovak etetésén kívül. A fiúk egy-egy kézi nyírógéppel teszik járhatóvá a sűrű növényzet által benőtt ösvényeket, a lányok a sátrak körül takarítanak.

Újabb telefonálások után kiderül, csak este fél hétkor van olyan autóbusz, ami Pathumthaniba, Moradokmaihoz közeli városba megy. A tegnaphoz hasonlóan kihasználjuk ezt az időt és megtartjuk a legutolsó tréninget, majd holnap kezdjük a próbákat immár a moradokmai próbateremben. A diákok eddig minden tréning végén elmondták azokat a bizonyos kulcsszavakat, amelyeket folyton hangsúlyozunk nekik, (figyelem, koncentráció, energia, feszültség) viszont most, amikor rákérdezünk, hogy ezek a dolgok miért fontosak a színházban nem tudják elmondani. Ekkor döbbenünk rá, hogy tulajdonképpen semmit nem értettek meg abból, amit az elmúlt két tréning során elmondtunk nekik. Ők mindig bólogattak, hogy értik közben Teo, az egyik lány is próbálta fordítani, amit mondunk, de ő sem értette meg igazán.

OSONÓ NAPLÓ

Az eddigi gyakorlatokat újra megcsináljuk, amelyek után mindig leállunk és egy angol-thai szótár segítségével szavanként fordítjuk le a megjegyzéseinket, így magyarázzuk el újra a gyakorlatok fontosságát és a hasznosságát. A tréning végére úgy tűnik, megértették, hogy mit is kell keresniük akkor, amikor ezeket a kulcsszavakat használjuk.

Nemsokára felhív Pobchan, hogy a csapat a mai autóbusszal visszamegy Moradokmaiba. Gyors ebéd és csomagolás után egy autóval elmegyünk a buszmegállóba. Nyolc óra utazás vár ránk Phatumtani-ig, amelyet nagy örömünkre a vonathálón egy jóval kényelmesebb autóbusszal fogunk megtenni. Az utazás közben egy második világháborúról szóló európai film megy thai szinkronnal. Nagyon nevetséges, ahogyan a német katonatisztek thaiul konzultálnak az orosz ellenséggel.

OSONÓ NAPLÓ

2013. június 7.

Nagyon jó érzés újra a Moradokmaiban lévő szobáinkban felébredni. Felfrissülve és nagy energiákkal fogunk neki az első Carnival próbának. Itt már összeszedettebb, koncentráltabb munka veszi kezdetét. Sokat beszélünk az előadásunkhoz szükséges készenléti állapotról, a színészi jelenlét hordozta feszültségről, a néző figyelmének megragadásáról.

Az értelmező próbára vendégül látunk egy pár színészt, aki a tavaly játszott az előadásban, hogy a kommunikációt megkönnyítve és a megértést elősegítve, thaiul meséljenek az előadás alapgondolatáról, a közönségtalálkozókön szerzett tapasztalatokról, a jelenetek mögött meghúzódó gondolati egységekről.

OSONÓ NAPLÓ

Az itteni meleghez képest megfeszített ritmusban dolgozunk, hiszen az utazással elvesztett próbaidőket be kell pótolnunk. Délelőtt kilenckor kezdünk, mert akkor még a hőmérséklet elviselhetőbb, aztán 12 körül abbahagyjuk. Délután háromtól hatig, azaz szürkületig dolgozunk. Lendülettel próbálunk és jól haladunk, így a napot úgy zárjuk, hogy az első nagy egység, tehát három jelenet már kész van.

Mivel ma van Mucha születésnapja, elmegyünk vacsorázni abba a közeli vendéglőbe, amely az egyik kedvenc helyünké vált az évek során. A kellemes időben taxi helyett biciklivel tesszük meg a körülbelül 25 perces utat. Itt saját magunknak süthetjük meg az egészen nagy választékból kiszemelt húsdarabokat, illetve szalmakrumplit is készítenek nekünk, tudva, hogy "farangok" vagyunk. A befizetett összegért jóllakásig lehet enni. Közben a tulajdonos nekünk kedveskedve Beatles és The Eagles legismertebb dalaira cseréli le a thai popzenés albumot. Az ananász desszertünk elfogyasztása után visszaindulunk a tanyára, ahol az esténket egy fehér afrikai chardonnay megívásával tetőzzük. Közben a több száz kép közül kiválogatjuk azt a hús fotót,

OSONÓ NAPLÓ

amelyek az eddigi Moradokmai-Osonó közös projektjeiről készültek, és amelyekből kiállítást szervez a Bangkoki Román Nagykövetség a negyvenéves fennállásának ünnepségén.

2013. június 11.

Az elmúlt időszak a Carnival próbáival telt. A nagy hőségben való megfeszített ritmus próbára teszi mindannyiunk állóképességét. A munkának viszont megvan a gyümölcse, hiszen az előadás jó úton halad. Pár nap után már díszletben próbálunk a kellékekkel és jelmezekkel együtt. A thaiok is egyre bátrabban kezdenek játszani, sikerül kimozdítani őket az általuk megszokott sémából. Jó érzés látni, ahogy új megoldásokkal bővül színészi eszköztárunk, miközben egyre figyelmesebben és pontosabban dolgoznak. Mivel a thai színház alapvetően egy tradicionális táncmozdulatokra felépített mitológiai történetmesélés, ezért nem jellemző rá az érzelmekkel való dolgozás. Ennek a munkának az egyik tanulsága és tapasztalata az, hogy miként tudják a thai színészek belső energiájukkal mozgósítani az érzelmeiket. Sokat beszélünk arról, hogy az előadásban olyan problémákat érintünk, amelyeket az átlagember sokszor legszívesebben elfed saját maga előtt is, csak ne kelljen szembesülnie vele. A színész feladata éppen az, hogy mindezt felkutassa magában és mintegy tükröt tartva, eszközei által kifejezze. Nagyon mély, ahogy próbáról próbára közeledünk egymás fele. Megszületően van az előadáson keresztül történő közös gyónás.

Párhuzamosan elkezdődtek a Nontok próbái is. Ennek a próbafolyamatnak a lényege pont az ellenkező, mint a Carnivalénak. Több kérdés is foglalkoztat bennünket. Hogyan tudunk megérteni egy számunkra olyan távoli mitológiai történetet? Hogyan tudunk közelebb kerülni a thai tradicionális színházi logikához? Nem utolsó sorban, hogy tudunk európaiként beépülni és leigazolni jelenlétünket a történetbe? A cselekmény eléggé bonyolult és többszöri elmesélés után is nehezen tudjuk összetenni az összes részletet, ezért egyelőre csak arra a részre koncentrálnunk, amelyeket majd nekünk kell megjeleníteni. Nagyjából arról van szó, hogy háború tör ki az óriások királya - Tosakan - vezette város és Rama, az emberek királya városa között. Mivel Tosakan nem egy harcias jellemű óriás, hanem inkább a bőség és a szórakozás szimbóluma, nem tudja, hogyan kell harcolni az emberek ellen. Ezért úgy dönt, hogy a testvére, Mayarap segítségét kéri Rama király elrablásához. Amikor Rama király katonája, a szintén mitológiai hős Hanuman, azaz a fehér majom (ezt a szerepet játssza Mucha) rájön, hogy Mayarap elrabolta a királyát, útnak indul, hogy megmentse és megölje az óriást. Útközben találkozik Machanuval, egy kisebb majommal, aki meglepően hasonlít hozzá. Kiderül, hogy ő az a fia, aki egy haltól született, de gyerekkorában elhagyták. Hanuman tovább

OSONÓ NAPLÓ

megy az óriások városáig, ahol találkozik Pirakuan-al, Mayarap lánytestvérével (ezt a szerepet játssza Berni). A lány segít neki megölni az óriást, mert az elrabolta az ő fiát is.

Érezzük, hogy kulcs annak a kérdésnek megválaszolásában van, hogy miért játssza Hanumant és Pirakuant európai színész? Nem tudunk táncolni, nem tudunk thaiul beszélni, nem tudunk úgy csinálni, mintha mi is thai színészek lennénk, így a jelenlétünk változásokat hoz be az eredeti történetbe. Izgalmas felfedezés, hogy már attól, hogy más a bőr színe, mennyire megváltoznak a színházi jelentések is. Az eredeti mesében sok olyan szimbólum van (arckifejezés, mozdulat, kéztartás), amelyek nekünk teljesen mást jelentenek, és ezt nem tudjuk figyelmen kívül hagyni. Ha az előadásban úgy játssza el Mucha a karakterét, hogy közben a thai tradicionális majomtáncot utánozza, akkor nagyon nevetséges lenne, ráadásul a nézők nem tudnák megfejteni ezt a konvenciót. Az is kérdéssé válik, hogy az előadás mit kezd ezekkel a szimbólumokkal, és hogyan lehet finoman áthangolni őket úgy, hogy se a struktúra, se a szimbólumrendszer, de még a jelentés se sérüljön. A próbafolyamat ezekre a kérdésekre fog majd választ adni.

OSONÓ NAPLÓ

A mai próba után egy nagy kalandba vágunk bele: a közösség robogójával elmegyünk a 15 kilométerre lévő bevásárlóközpontba. Útközben kiderül, hogy ez nem csak nekünk izgalmas, hanem a thai embereknek is legalább akkora látványosságnak számít, hiszen itt már megszokott, hogy egy robogón három ember ül, de az mégis csak csodálatos, hogy mind a három európai "farang". A fordított irányú, baloldali közlekedés eléggé próbára tesz bennünket. Főként az útkereszteződéseknél kell egy keveset gondolkodni, de óvatosak vagyunk és a körülöttünk lévő járművezetők hihetetlenül türelmesek. Ritka tapasztalat. Nincs dudálás, sem lámpázás. Az egész út alatt azt érezzük, hogy biztonságban vagyunk. Vigyáznak ránk. Vásárlás után szerencsésen érkezünk vissza a tanyára. Ezen is túl vagyunk.

2013. június 12.

A Moradokmai közösség számára elkezdődött a pénzszerzési időszak, ezért a mi stábunk és a szervezők kivételével mindenki turnén van. Most is rácsodálkozunk, hogy az állam milyen nagy mértékben támogatja itt a kultúrát, illetve azt a folyamatot, hogy színházi események jussanak el az oktatási intézményekbe. Az állam a színházaknak 600 lejnek megfelelő összeget utal át egy iskolában megtartott előadás után, míg az egyetemen tartott előadások 1.000 lejt érnek.

Ma délelőtt tartjuk a Carnival főpróbáját. Jól haladunk. Összeállt az előadás. A pontosság kedvéért tartunk egy gyors javítópróbát. Nagyon fontos, hogy az apró részletek is pontosan működjenek. Újra összemandjuk a szövegeket és rögzítjük a hiányzó, így beszerzésre váró kellékek listáját.

Délután Jip (ő a gazdasági vezető és turnészervező) meghív bennünket egy étterembe. Magával hozza az egy éves fiát is, és mivel vezet, nekünk kell vigyázni az apróságra. Hiába vetünk be mindenféle trükköt, amit ilyenkor a gyerekeknek szoktak, semmi sem működik, és valahányszor ránk, fehér emberekre néz, elkezd sírni. Adogatjuk egyik ölből a másikba, hiszen az autóban nincs gyerekülés. Apránként felfedezzük, hogy ha magunknak háttal tartjuk, akkor elcsitul a sírás. Érdekes a thai kisgyerek nézőpontjából látni saját magunkat. Neki szokatlan, hogy vannak fehér emberek is. Újra rácsodálkozunk, hogy minden csakis nézőpont kérdése.

OSONÓ NAPLÓ

A vendéglőben igazi otthoni ízek fogadnak bennünket. Előételnek szalma krumplit eszünk pikáns csirkehús darabokkal, majd főételnek bolognai spagettit és végül kakaós shaket iszunk. Vacsora után egy hatalmas bevásárlóközpontban megvesszük az előadáshoz szükséges kellékeket, majd elindulunk haza. Rácsodálkozunk, hogy ennek a helyzetnek mennyire szimbólikus értéke van: a zárt autóban nincs más választása Jib kisgyerekének, csakis az együttélés. Össze kell barátkozni. Kis idő múlva azt vesszük észre, hogy már nem sír. Sőt, jókat játszunk együtt. Néha már nevet is, míg aztán a Misi ölében békésen elalszik.

2013. június 14.

Dél előtt Jip és Fai Bangkokba indulnak. Moradokmai főszponzorával, egy Tipco nevű természetes gyümölcsleveket forgalmazó céggel tárgyalnak egy újabb támogatás lebonyolításáról. Mi is velük tartunk, mivel amúgy is terveztünk Gruia Jacotă román nagykövettel egy rövid konzultációt a július végi ünnepséggel kapcsolatosan.

Ahogy a 16 sávos autópályán közeledünk Bangkok fele, Fai elővesz egy térképet, hiszen egyikük sem tudja a pontos utat, majd ránk néz, és azt mondja: „Ne aggódjatok, mind a ketten nők vagyunk, de megoldjuk!”. Mivel a thaiföldi emberekhez hasonlóan Jipnek sincs hajtási jogosítványa, arra a kérdésünkre, hogy mi lesz, ha megállítja egy rendőr, egyszerűen annyit mondd, hogy „ti *farangok* vagytok, nekem meg gyorsan el kell vigyelek benneteket a nagykövetségre”. Ez itt már elég ok arra, hogy a rendőr továbbengedje az autót. A hatalmas forgalomban a két vendéglátónk nehezen tudja követni, hogy merre tartunk. Néha egy-két centin múlik, hogy ne koccanjunk neki egy másik autónak, de itt ez valahogy természetes. Még egy jó pár autóval együtt többször áthajtunk a piros jelzőlámpákon, majd egy ideig, az ellentétes sávon szembe megyünk a forgalommal. Ezt hiába próbáljuk jelezni sofőrünknek, csak akkor érti meg, mikor az utca végére érünk. Nemsokára feladják a térkép után való igazodást és telefonon konzultálnak egy Moradokmaiban maradt kollégával, aki egy internetes GPS segítségével próbál útbaigazítani bennünket. Mindez nem egy pánikos hangulatban zajlik, hanem a thaiokra jellemző derűvel kezelik a maguk ügyetlenségét. Mi több, körülöttünk sem dudál senki és nincsenek ingerült kiabálások sem. A többi autós türelmesen megvárja, amíg eldöntjük, hogy az utcából kikanyarodva épp jobbra vagy balra térünk. Valahogy másképp működnek itt a dolgok. Végül Jip egy taxisofőrtől kér útbaigazítást és viszonylag egyszerűen megtaláljuk a célállomást. Az ilyen helyzetekben otthon elvárt feszültség helyett, mindannyian derűsek vagyunk és nagyot nevetünk a Tipco harminc emelet magas irodaháza előtt.

OSONÓ NAPLÓ

Közben hatalmas vihar lesz kint, így csak telefonon beszélünk a nagykövettel, aki elmondja, hogy a Román állam semmilyen anyagi támogatást nem ad erre a rendezvényre, így a költségek mind őt terhelik. Ennek ellenére nagyon lelkesen készül az eseményre. Sokat jelent számára ez az együttműködés az Osonó és a Moradokmai Színházi Központ között. Nem csak a tréningek vagy a közös előadások, hanem az egyedinek számító önkéntes program is, amelynek egészen biztosan lesz folytatása. Októberben újabb két thai fiatal érkezik hozzánk Sepsiszentgyörgyre. Mindezek mellett, a nagykövet egy ösztöndíj lehetőséget is szerzett, így a Moradokmai iskola egyik legjobb diákja októbertől a Bukaresti Színház és Filmművészeti Egyetem koreográfia szakán kezdi meg tanulmányait.

Hazafele egy ebéddel ünnepeljük meg a nap sikereit, hiszen Moradokmai egy nagyobb anyagi támogatásban részesült, amelynek segítségével újabb projekteket hozhatnak létre a fiatalok számára. Fai és Jip arcán egyértelműen látszik a megkönnyebbülés és az öröm. Még csak a hazafele vezető utat kell megtalálnunk, aztán pedig egy üres helyet a hatalmas bevásárlóközpont parkolójában. GombakréMLEVEST eszünk, majd sajtot és grillezett csirkehúst, na meg mindenféle olyan finomságot, amelyek az otthoni ízekre emlékeztetnek bennünket.

OSONÓ NAPLÓ

2013. június 15.

Az elmúlt időszakban három Nontok próbát tartunk. Egyre inkább kezdjük megtalálni magunkat az előadásban. Elég nagy a színészi szabadságunk, úgyhogy elég sok eszközt kitalálunk a karaktereink felépítésében. Folyamatosan egyeztetünk a thai kollégákkal, hogy melyek azok a megoldások, amelyek a kitaláltak közül beleférnek az előadásba. Ahogy egyre jobban elmélyülünk a munkában, felfedezünk néhány olyan elemet, amelyekről az ókori görög drámák jutnak eszünkbe. Ebben az előadásban is vannak olyan részek, ahol a színészek - a görög karhoz hasonlóan - énekel és táncol magyarázzák a cselekményt a nézők számára. A történetben szereplő mitológiai figurák érzésvilága teljes mértékben egyeztethető a görög tragédiák hőseivel. Természetesen a megjelenítési forma más. Itt minden karakternek (majom, óriás, angyal, katona) megvan a saját mozgásvilága és az évszázadok során kialakult tánc-koreográfiája. Érdekes módon, a szövegek improvizatíván épülnek be az előadásba, és ezért egy-egy jelenet hangulata a commedia dell'arte stílusára emlékeztet bennünket.

Számunkra eleve az is nagy kísérlet, hogy angolul beszélünk a színpadon. Így kerülnek be angol-thai dialógusok az előadásba. Nagyon furcsának találjuk, hogy az előadásban nem használnak csendeket, nincsenek kitartott pillanatok, amelyek elmélyíthetnének egy-egy témát. A fokozásokat és a feszültséget előzenével valamint hanghatásokkal teremtik meg, míg a színész belső állapota mindvégig ugyanazon a szinten marad.

Délután kerül sor a nagymosásra, ami Thaiföldön lényegesen egyszerű. Robogóval megyünk el a három kilométerre lévő útszéli mosodába, ahol gyakorlatilag egy pár mosógép található. Ilyen kis mosodát elég sűrűn lehet látni az útszéleken. Egy lejnek megfelelő mosóport kell a gépbe betennünk, majd a ruhát, amelynek mennyisége nem haladhatja meg az öt kilót. A 20 bahtos (2 lej) érmével indul el a gép és gyönyörűen kimossa a ruhákat. Az eddig felgyűlt szennyest 3 lejért mossuk ki.

OSONÓ NAPLÓ

Este házibemutatót tartunk. Helyi szokás szerint az előadás végén az alkotó csapat leül szembe a közösség többi tagjával, akik nagyon őszintén és segítőszándékkal mondják el a véleményüket a látottakkal kapcsolatban. A sort Misi nyitja meg, majd a színészek és tanárok folytatják, végül a diákok fejezik be. Lenyűgöző az az alázat, ahogyan beszélnek a hibákról, de az is, ahogyan a csapat végighallgatja. Talán az ilyen jellegű, alázatos, építő kommunikációra kevés példa van odahaza.

2013. június 16.

Ma délelőtt a Nontok zenés részeinek próbája zajlik. Az előadásban fontos szerepe van az élő zenének. Teljes kell legyen az összhang a dalok és a cselekmény között. Nagyon sokszor a zene által erősítenek rá egy-egy pillanatra, így sokszor használják a dobot és a thai xilofont.

OSONÓ NAPLÓ

Közben véget ér a közösség által szervezett iskola- projekt utolsó tábora is, így mindenki visszatér Moradokmaiba. Délutánra benépesedik a tanya. Az egyik helyi TV csatorna munkatársai interjúkat készítenek a diákokkal, színészekkel és a tanárokkal, közben három helyszínen is próbák zajlanak, hiszen holnaptól egy újabb turnésorozat kezdődik. A Moradokmai Színházi Központ közel hatvan diákból, színészből és tanárból álló színházi közösség, akik csoportokra beosztva, párhuzamosan több, néha akár tíz kulturális projektet is futtatnak. A Carnival és a Nontok csak egy a sok közül.

Vacsora után bemutatjuk a Nontokot és a Carnivalt a központ két vezetőjének, Changnak és Pobchannak. Mindannyian érezzük, hogy a Nontokkal még kell dolgozni, tömöríteni, sűríteni. Meglepő módon pont azok a jelenetek működnek leginkább, amelyekben thai és európai színészek is vannak. Talán ez a helyzet mindenkinek adott egy frissességet és thai kollégáink kevésbé koncentráltak a kizárólag csak thai kulcsban megkomponált jelenetekre. A Carnival viszont a késő esti fáradtság ellenére is jól megy. A jövő héten, a Nontok befejezése után elkezdjük a turnékat is.

2013. június 19.

Éjszaka háromkor indulunk a Nontok című előadás első turnéjára. Meglepő módon az előre megegyezett időponthoz tartjuk magunkat és nem egy-másfél óra késéssel indulunk. Az eredetileg hét személyes kisbuszban tízen zsúfolódunk össze. Az éjszaka folyamán megpróbálunk zavartalanul aludni. Reggel negyed kilencre érkezünk meg a Thaiföld északi részén lévő Bang Rakam nevű város egyik iskolájába. Az előadás kilenc órától kezdődik, de nem kell díszletet építeni, épp csak a beöltözés után a hangszereket kell elhelyezni, így bőven marad idő egy mosakodásra. Egy nyitott sportcsarnokban játszunk, több mint 600 diák számára, akik az itteni szokás szerint, mielőtt

OSONÓ NAPLÓ

belépnek a csarnokba, lehúzzák a cipőjüket. A bejárat előtt egy hatalmas cipősor van és mivel mindenkié ugyan olyan színű, el sem tudjuk képzelni, hogy mikor elhagyják a termet, a sok egyforma cipő között hogyan találják meg a sajátjukat. A thaiföldi iskolákra jellemző rend szerint, nagyobb eseményeken a diákok egymás mögött sorban ülnek a földön, középen egy - nekünk színészek számára fenntartott - járás van, amelynek jobb oldalán a lányok, bal oldalán pedig a fiúk vannak, mindannyian egyenruhában.

A hatalmas csarnokban a legtávolabbi nézősor legalább 20 méterre van a játéktértől, és ez a helyzet mindenkitől egy felnagyított játszási módot kíván, de még így is kérdéses, hogy a hátsó sorban ülő diákok fogják-e hallani a szöveget. Sokszor kiabálnunk kell akkor is, mikor csendesebb részeinél vagyunk az előadásnak, mert a félig nyitott térben a kívülről beszűrődő zajok, és a nézők hangos reakciója elnyomja a hangunkat.

Számukra nagyon furcsa és új jelenség az, hogy a thaiföldi színészek mellett két „farang” (fehér ember) is játszik az előadásban, és thai mitológiai figurákat jelenítenek meg. Minden megjelenésünkkor vagy hatalmas tapsvihar, vagy nevetés tör ki és szemmel láthatóan élénken figyelnek bennünket. A színészi megoldásokat és az apró gesztusokat is nagyon harsányon élik meg a nézőtérben ülő diákok. De ezt már máskor is tapasztaltuk.

Előadás után továbbindulunk egy másik városba, Wang Thong-ba, ahol 14 órától kezdődik az előadás. Itt kevesebb, körülbelül 300 diáknak játszunk. Az előadás hasonló hatást ér el a fiatalokban, a végén pedig fényképezésre hívják a színészeket. Nagy kultusza van itt a fényképezéseknek és a facebook-fotó készítésnek. Úgy tűnik, hogy a thai ember ebben kifáradhatatlan. Lassan visszahúzódunk az autóba, mert különben soha nem tudnánk elindulni.

OSONÓ NAPLÓ

Amit felfedezünk az előadások által az, hogy Európával ellentétben az itteni emberek sokkal közelebb állnak a tradíciójukhoz. Az alaptörténetek, a tánc, a zene ott van a zsigerükben. Itt természetes az, hogy az idősek átadják az ősi kultúrát a fiataloknak. Ebben az értelemben az általunk megtapasztalt thai színház célja is más. Nem az erős érzelmi hatás vagy a katarzis elérésére a cél, a színészek inkább mesélők. A diákok annak ellenére, hogy 12-14 évesek, teljes mértékben tudják értelmezni a tradicionális mozdulatok jelképrendszerét. Nekünk minderről a japán Nô-színház jut eszünkbe. A Moradokmai közösség előadásai megtanítanak bennünket arra, hogy próbáljuk meg más szemszögből is tanulmányozni a „színház” szó jelentését.

Előadás után továbbutazunk egy másik városba, amelynek piacán, egy kinyitott hegedűtok mögött, zenéléssel próbálják a mai vacsorára valót „kikeresni” a Moradokmai közösség tagjai. Egy kis séta után mi is beállunk, majd este hat órakor egy számunkra érdekes eseménynek leszünk a tanúi: hangszórókból hangosan felcsendül a thai himnusz. Mintha megfagyna minden: mindenki megáll azon a helyen, ahol éppen van, az árusok leteszik portékáikat, a vásárlók megállnak a pult előtt, leáll a forgalom, elcsendesül minden. Ahogy befejeződik a himnusz, mindenki folytatja a félbeszakított tevékenységét, megy tovább az élet. Később tudjuk meg, hogy a himnusz ebben az időpontban, Thaiföld minden közterületén elhangzik.

OSONÓ NAPLÓ

Hamarosan befejezzük a zenélést, és amíg barátaink összepakolják a hangszereket az árusok, hálából a jó hangulatért édességet, süteményt és üdítőt hoznak. Egy párat mi is megkóstolunk, de ezek mind olyan tipikus thai édességek, (kókuszszelés sütemény, valamilyen fehér lébe mártott átlátszó és rózsaszín spagetti szerűség, enyhén sós narancslé) amelyek annyira nincsenek ínyünkre. Megsózzák a narancslevet, hogy ne legyen annyira édes, és megcukrozzák a levest, hogy ne csípjen annyira. Mikor ezt szóvá tesszük és elmondjuk, hogy nálunk ez a művelet épp az ellenkező módon szokás, mosolyogva annyit mondanak: „igen, ti nagyon érdekes emberek vagytok.” Majd együtt nevetünk azon, hogy ez a mondat a részünkről is így hangzana. Percek kérdése és elered az eső, úgyhogy hamar összeszámolják a mai bevételt, majd mindannyian összeteszik a kezüket és meghajolva megköszönik a járókelőknek és az árusoknak az adományokat.

Bepakolunk az autóba és elindulunk egy újabb iskolába, ahol a szállásunk lesz. Reggel kilenctől majd az ottani diákoknak tartunk előadást.

2013. június 20.

Ma Phitsanulok, egyik Észak-thaiföldi tartomány különböző kerületeinek iskoláiban tartjuk az előadásokat. Két helyszínen játszunk egymásután. Az iskolák inkább iskola-komplexumokhoz hasonlítanak. Hatalmas, nyitott terekkel rendelkező épületeket látunk nagy zöldövezetekkel, így mindenhol kíváncsi tekintetek szegeződnek felénk, amikor megérkezünk. Thaiföldnek ezen a részén nagyon ritkán járnak európai emberek. Ez érződik a diákokon is. Van, aki nagyon kíváncsi, a kisebbek viszont kezdetben félnek tőlünk. Nemsokára megbarátkozunk majd a bátrabbak kezét is fognak velünk és egy kis játékra is nyitottak lesznek.

Az előadás közben a diákok - a tegnapi naphoz hasonlóan - most is nagyon harsányak, egy-egy gesztusunkra tömegesen kiáltanak fel. Előadások után újra fényképek készülnek és ez a fajta rajongás egy picit elkezd zavarni bennünket. Nagy feladat jól kezelni és ne reagálni bántóan. Közben fülünkbe cseng a Nemes Leventétől tanult kulcsmondat: „Ne sikered legyen, hanem sikerüljön!”. Újra és újra megerősödünk abban, hogy a színház által nem „villogni” hanem szolgálni kell.

OSONÓ NAPLÓ

Az egyik előadás végén egy Fülöp-szigetéről származó angol tanár érdeklődik a Moradokmai Központtal létrehozott közös projektjeinkről. Elmeséli, hogy a mára már független demokratikus szigetállam 7107 szigetet foglal magába, ebből nagyjából 800 lakott és az egyetlen olyan ázsiai ország, amelynek 83%-a katolikus. Phrom Phiram kerületben, ahol most ő is él, egy kétszáz tagú közösség van, akik minden vasárnap katolikus misét tartanak, amely után együtt ebédelnek. Meghatóan nagy szeretettel beszél erről. Figyelmünkbe ajánlja a Fülöp-szigeteki kulturális intézetet, hiszen meglátása szerint befogadói lennének előadásainknak.

Kiderül, hogy az eredeti tervvel ellentétben ma végül nem megyünk vissza Moradokmaiba, mert holnap szintén lesznek előadásaink itt a környéken, így tovább utazunk egy újabb városba. Az utóbbi évek tapasztalatának köszönhetően, már nem lepődünk meg a hirtelen programváltozás miatt, de azért újra elcsodálkozunk azon, hogy Thaiföldön mennyire jelenidőben történnek az események. Egy útszéli étkezdében fogyasztjuk el a már szokásos (húsleveshez hasonlító) menüt, majd az iskola óvodájának egyik termében elfoglaljuk a szállásunkat.

Érdekes bepillantani a thai óvodába, amely az otthonihoz képest lényegesen egyszerűbben van felszerelve. Nincsenek székek vagy asztalok, de még ágyak sem. Mivel itt folyamatosan meleg van, a gyerekek a földön játszanak, minden ovisnak van egy kis szekrénye, amelyben egy kisebb takaró van, alvás idején ezt terítik le a földre és már kész is az ágy. Az óvodai hangulatot a falon lévő színes rajzok és képek adják, természetesen elengedhetetlen alkotóelem a Buddha szobor és a díszes rámban lévő király fényképe. Derűsen fedezzük fel, hogy itt is minden óvodásnak megvan a maga jele. Látunk lovat, zebrát, rákot, bikát és megannyi jelt, de a legkülönlegesebb, amit találunk az a „durion” vagy más nevén king of the fruits, amelyet valóban a gyümölcsök királyának

OSONÓ NAPLÓ

tekintenek. Ez egy jellegzetes ízű thaiföldi gyümölcs, amelyet nagyon erős aromája miatt vagy szeretni vagy utálni lehet. Mi nem szeretjük...

Sötétedésig a helyi diákokkal egy kis focizásra is sor kerül, majd este egy rövid próbát tartunk, mert holnap a nézők más rendszer szerint, a játéktér körül fognak ülni.

2013. június 21.

Reggel kilenc órától kezdjük az első előadást, amelyet a szokásos program követ: bepakolás az autóba, pár óra utazás, előkészítés és újabb előadás. Mivel egyáltalán nincs díszlet és nem kell sokat pakolni, ez a ritmus, illetve a városok közötti 80- 100 kilométer egyáltalán nem megerőltető. A mai két előadást általános iskolásoknak játsszuk, de mivel sokkal alacsonyabbak, mint az európai velük egykorú gyerekek, az az érzésünk mintha 4-5 évesek lennének. Mindkét alkalommal megtelnek a csarnokok, ami megközelítőleg 600-800 diákot jelent. Meg is jegyezzük magunknak, hogy eddig soha nem volt alkalmunk egy előadást egyszerre ennyi nézőnek játszani. A gyerekek nagyon élvezik a játékot, folyamatosan megjegyzéseket fűznek a történetekhez... olyan a hangulat, mint nálunk otthon egy bábszínházi előadáson.

OSONÓ NAPLÓ

Az előadások után visszaindulunk Moradokmaiba. Útközben megállunk egy nagy vásárcsarnoknál, ahol a csapat kihasználva a piaci tömeg nyújtotta lehetőséget, hangszerekkel „felfegyverkezve” a vásárlók adományaiból gyűjti össze a vacsorára valót... de amint utólag kiderül: sokkal többet. A zenélés után a piachoz közeli nagy étkezdében vacsorázunk: tojásrántotta laskával, főtt kukorica és ananász a mai menü, majd nyomtatásként jeges dinnye- shaket. Panaszra semmi okunk.

A Moradokmai felé vezető hosszas utunkat egy amerikai akciófilm - az érdekesség kedvéért thaiföldi szinkronnal - dobja fel. A filmtörténelem eddigi legnagyobb akcióhősei verbuválódtak egy csapatba, hogy küldetésüket teljesítsék. A történet legreménytelenebb pillanatain is nagyokat derülünk az európai és amerikai arcok thai dialógusain. Amikor azt hisszük, hogy ennél viccesebb már nem lehet a történet, akkor érkezik meg a felmentő sereg: Chuk Norris egymagában, aki egyetlen fegyverrel egy egész katonai sereget megölve és tankokat felrobbantva menti meg társait, majd egy rövid, de poénos thai mondattal köszön el mindenkitől. Mivel évek óta nem néztünk bele ilyen filmbe, megdöbbsent az az alacsony színvonal, amit képvisel, ugyanakkor elszörnyülködve jegyezzük meg, hogy milyen hatalmas pénzek mehetnek el ezekre a szörnyűségekre. Nem fogunk neki kiszámolni, hogy ebből az Osonó vagy Sepsiszentgyörgy, mint kulturális főváros hány évig működhethetne...

2013. június 24.

Hajnali hatkor indulunk a Nakhon Pathom-i egyetemre, amely Mahidol, VI. Rama királyról kapta nevét. Thaiföld egyik legkiemelkedőbb, a király lánytestvérének patronátusát élvező egyetem egy nemzetközileg is elismert, nagy kaliberű kutatási és oktatási központtá fejlődött az évek során. Két óra utazás után érkezünk meg a hatalmas területen fekvő, leginkább egy kisebb városhoz hasonlítható egyetemi campushoz. A számos nagy épületkomplexum között nem könnyű eligazodni, de végül megtaláljuk a zenetanszék székhelyét. Ma a zenés-színház szakon tanuló diákoknak tartjuk az előadásokat, egy nagyon jól felszerelt, kiváló akusztikával rendelkező koncert- és gyakorlóteremben. Először a Nontokra kerül sor, majd húsz perc átállási idő után a *Carnival*-t mutatjuk be.

A diákok nagyon figyelik az előadást. Érződik, hogy tanulás céljából vannak itt és minden mozdulat, színpadi történés érdekli őket. Sokat segít a befogadásban az is, hogy kamaratermi körülmények között, stúdió előadást játszunk.

OSONÓ NAPLÓ

A közönségtalálkozón nagyon érdeklődőek a szakmabeli diákok. Mesélünk nekik az európai színházi hagyományokról, illetve arról, hogyan létrehozzuk előadásainkat az Osonóban. Sokat beszélgetünk a thai és az európai színházkultúra eltéréseiről. A fiatalok folyamatosan jegyzetelnek, kérdéseket fogalmaznak meg, és arról beszélnek, hogy a látottakat milyen módon tudnák a színészi munkájukba beépíteni. Megtudjuk, hogy ők zenés színházat tanulnak. Ez egy új szakirány Thaiföldön, ahol két fő színházi irányzat van: a hagyományos, illetve a nagyon elterjedt kommersz, főként kereskedelmi céllal létrejövő színházi show-k. A színművészetin végzett diákok szerencsésebb része bekerül egy-egy Tv sorozatba, amelyből itt Thaiföldön rengeteg van, a többiek viszont más szakmát választanak. Mivel nincs hagyománya a musical műfajának, beszélgetőpartnereink szakmai jövője eléggé bizonytalan. Mindannyian valahol külföldön látnak esélyt az elhelyezkedésre.

A díszletbontást két zeneszakos diák marimba-gyakorlása kíséri. A gyönyörű hangzás betölti az egész teret, egy pár percig csodálattal hallgatjuk és nehezünkre esik tovább indulni.

Ebéd előtt körbevezetnek bennünket a zenetanszék épületeiben és a hozzá tartozó csodálatos kertrendszerben. Közben az osztályvezető tanártól megtudjuk, hogy az egyetemre csak azt veszik fel, aki valóban tehetséges, és ha valaki nem gyakorol, nem fejlődik, akkor eltanácsolják. Olyan is előfordult már, hogy egy évfolyam csak egy diákkal indult. Általában tízen- tizenketten vannak egy osztályban. Számos európai, köztük egy magyar szakember is tanít az egyetemen.

Miközben sétálunk, elcsodálkozunk azon a környezeten, amelyben az itteni diákok tanulnak. Az épületet gyönyörű parkok, a fák között kiépített ösvények, csodálatos kertek veszik körül. Ebben a környezetben inspiráló lehet a létezés, a tanulás, a fejlődés. A hatalmas kertben, a csobogó víz mellé, a fák árnyékába bármikor le lehet telepedni egy-egy hangszerrel. A legtöbb otthoni körülményhez képest, itt nem a négy fal között, egy kis teremben gyakorolnak a diákok, hanem egy olyan inspiráló, természet közeli közegben, amelyből sugárzik a szabadság és a harmónia.

OSONÓ NAPLÓ

Az ebéd alatt mellőzzük a rizses menüt, hiszen ma újra az a tervünk, hogy egy bevásárlóközpont európai éttermében lakjunk jól. A gombakrémleves, a sajt és a finom saláták felülírnak minden mást, ami jelenleg az asztalunkon van. Az egyetemről kifelé jövet áthaladunk egy kisebb hídon, amelyről másfél méteres varánuszokat fedezünk fel. Szabadon úszkálnak az egyetem tavában, amelyből bármikor kijöhetnek a sétány közelébe. Bennünket egy picit megriaszt ez a látvány, de kíváncsiak lévén megnézzük őket közelebbről, majd elindulunk az általunk jól ismert bevásárlóközpont felé, ahol egy kiadósat ebédelünk.

Mivel mindhárman már jól ismerjük a környéket, ebéd után egy kisbusszal megyünk vissza a tanya közelében lévő városba, onnan pedig taxival indulunk haza. Rácsodálkozunk, hogy milyen olcsó a tömegszállítás. Körülbelül 30 kilométeres távolság 2 lejnek megfelelő összegbe kerül. Már sötétedik, mire hazaérünk.

2013. június 25.

Ma is hajnalban indulunk. Ezúttal a Krittilphwittaya általános iskolában fogjuk bemutatni a Nontok című előadásunkat. Reggel hétkor érkezünk és az intézmény étkezdéjében „ünnepélyesen” fogyasztjuk el a szalma krumpli adagunkat. Ilyen reggelinek ritkán örülhetünk.

OSONÓ NAPLÓ

Nem sokkal később fúvósok és ütősök indulójára leszünk figyelmesek. Minden reggel, az uniformisba öltözött diákok a napjukat azzal kezdik, hogy az iskola nyitott folyosóin, sorba, vigyázzba állva, a thai zászló felé fordulva hallgatják végig a thai indulókat. A záró momentumként felcsendülő thai himnusz éneklése közben, a hét legjobb tanulópárosa, az iskola udvarán húzza fel a thai zászlót a 15-20 méteres zászlórúdra. A jelenségről nyomban eszünkbe jutnak a '89 előtti kommunista úttörő mozgalom felvonulásai. A thai zászló piros színe a vért és a hazaszeretetet, a fehér a vallást és a kék a királyt szimbolizálja.

Minden előadás egy kis bemelegítővel kezdődik, azaz Fai, a csapat vezetője ráhangolja a diákokat az előadásra. Ilyenkor minden fiatal a kezébe kap egy lapot, amely tartalmazza az előadás rövid bemutatóját, a szereposztást, illetve az előadásban elhangzó dalok szövegeit. Amikor mindenki készen áll a kezdésre, elhangzik egy rövid dobszóló, amely végén már a színházé a főszerep.

Előadás után indulunk is tovább a Benjamarachanusorn iskolába. Minden helyszínen közel hatszáz diáknak játszunk. Az előadás utáni beszélgetésekből döbbenve fedezzük fel, hogy még az olvasni nem tudó kisiskolások túlnyomó többsége is rendszeresen használja a facebook-ot. A minap épp erről olvastunk egy interjút, amelyben egy német agykutató beszél arról, hogy mi történik a gyerekek agyában, amikor tévéznek vagy számítógépeznek. Ahhoz, hogy a gyerekek személyisége egészségesen fejlődhessen, szükség van a konkrét, életszerű helyzetek megtapasztalására. Ezt a képernyő előtt ülve nem szerzik meg gyermekek, függetlenül attól, hogy mi megy a tévében. Ha egy gyerek nem mászkál földön, nem ugrál, nem egyensúlyoz, és nem mászik fára – azaz nem a testének tanulásával tölti az időt, az agynak azon részei melyek a gondolkodásunkat, az érzelmeinket, a cselekvéseinket irányítják, elsorvadnak. Thaiföld, egy technikailag fejlett ország, így a gyerekek már kiskoruktól elvannak látva újgenerációs okos telefonokkal, így könnyen rabjaivá válnak ezen eszközöknek. A gyerekek, akik a virtuális világba merülnek el, a valóságban már nagyon nehezen tudnak eligazodni.

OSONÓ NAPLÓ

2013. június 26.

A hajnali indulás már rendszerré vált. Ma is korán kelünk. Velünk tart Bas (aki egy fél évig volt nálunk az Osonóban) és Bee (egy idősebb diák) is, hogy erősítsék az előadásban megszólaló énekeket és zenéket, illetve, hogy egy másik előadást is játszasson a csapat. Az előadásunk első helyszíne egy iskola nyitott tere, amely előtt épül a városba vezető négysávos főút. Már javában zajlik a forgalom. Az iskola és az út között se kerítés, se korlát... se baleset.

Az itteni turnészervezés ritmusa egyáltalán nem az otthoni rendszerünk szerint működik. Itt egy vagy két nappal azelőtt felhívják az adott iskolát, megbeszéljük az időpontot és kész is a szervezés. Szóba sem jön az, hogy milyen terem felelne meg erre a célra, vagy milyen technikai feltételekre van szükség. Az előadások már eleve úgy készülnek, hogy bármennyire egyszerűek a körülmények (jelen esetben épp csak tető van a fejünk fölött) lehessen játszani. Mivel itt folyamatosan meleg van, a hőmérséklet csak januárban hűl le 27-29 °C-ra, a zárt terek nem annyira gyakoriak. Az eddigi turné során - az egyetemen játszott előadáson kívül - csak két-három alkalommal volt lehetőségünk légkondicionált teremben játszani.

A második előadást is hasonló körülmények között zajlik, épp nem az út szélén, hanem az iskola területén, a fák között. Bee és Bas jelenléte felerősíti az előadás energiáit, a zenés részek sokkal jobban élnek. Nem csak az előadásban, de a csapatban is felfrissítik a hangulatot. A közöttünk lévő

OSONÓ NAPLÓ

kapcsolatot megnehezíti a kommunikáció nehézsége, ami a thai kollégák angol nyelvi ismereteinek hiányából származik.

A két előadás után még nincs vége a napnak, ugyanis egy újabb helyszínre utazunk, ahol egy másik előadással lép fel a thaiföldi társulat. Ebben játssza Bee és Bas a főszerepet. Az előadás után, a már jól ismert utcai zenélős módszerrel gyűjtenek pénzt a vacsorára és buszbérlésre a barátaink. Addig mi a hőségben egy légkondicionált internetes kávézót szándékozunk keresni. Süt a nap és elviselhetetlen a meleg, így az amerikai mintára épülő szupermarketek jelen esetben oázisként nyújtanak segítséget a hűsülésünkre. Hosszantartó keresgélés után feladjuk... letörve állapítjuk meg, hogy itt nem divat az út menti kávézó, hisz a járdán lévő műanyag székes gyorsétkezdék felé sokkal nagyobb az érdeklődés. Amire visszaérünk, addig a zenélést is befejezik a többiek, így rövid keresgélés után be is ülünk vacsorázni egy járdaszéli „étterembe”, majd indulunk haza.

2013. június 27.

Mivel a kambodzsai turné a tervezetthez képest egy héttel később kezdődik, ma Pathumthaniba utazunk a tartózkodási engedélyünk meghosszabbítása miatt. Az eljárás viszonylag egyszerű, mivel mindhárman magyar útlevéllel érkezünk az országba: személyes megjelenésre, útlevélre és annak másolatára, egy igazolványképre, 200 lejnek megfelelő ügyintézési díj befizetésére és egy óra várakozásra van szükséges. Feltűnő számunkra, hogy az otthoni körülményekhez képest, az itteni hivatal alkalmazottjai nagyon kedvesek és segítőkészek.

OSONÓ NAPLÓ

Míg thai barátaink egyéb ügyintézéssel vannak elfoglalva, mi megpróbálunk a hőség elől egy nagy bevásárlóközpontba behúzódní, reménykedve abban, hogy hátha találunk valahol WiFi-t. Ha internetre nem is, de a finom fagyira nagyon gyorsan rátalálunk. Amíg csemegézünk, odajön hozzánk egy idősebb férfi, akinek nagyon felkeltettük az érdeklődését. Megkérdezi, hogy honnan jöttünk, és mikor kiderül, hogy magyarok vagyunk, örömeben felkiált: „ti vagytok az első magyarok, akikkel eddigi életem során találkoztam!” Izgatottan kezdi mesélni, hogy ő járt már Európában, hiszen Hollandiában doktorált. Jelenleg tanár egy közeli egyetemen, de bevallása szerint már megunta és belefáradt. Wat-nak hívják, ami helyi nyelven templomot és zászlot is jelent. Mesélünk arról, hogy miért vagyunk Thaiföldön, és érdeklődésére fényképeket mutatunk a munkánkról. Nagyon tetszik neki mindaz, amit a színház kapcsán itt létrehozunk. Mikor megemlítjük a Moradokmai Színház gurujának a nevét, egyből felismeri, és lendülettel kezdi mesélni azokat a filmeket, amelyben Chang játszott. Ajánl egy könyvet is, amelyet Chang édesapja írt angolul, és amely az egyik leghíresebb thaiföldi könyv. Gyorsan megtanulja a nevünket, amelyeket meglepően tisztán, igazi magyar akcentussal ejti ki. Búcsúzásként minden jót kíván a turnékhoz, mi pedig lassan visszaindulunk a többiekhez, majd vacsora után hazaindulunk.

2013. június 28.

Reggel nyolc órától játsszuk a Carnivalt a bangkoki Setthabutbamphen iskolában. Nagyon nehéz ilyen korai időpontban megérezni a színház „finomságát”. Ennek ellenére az előadás jól sikerül. A diákok körülbelül hatszázan vannak, de mindannyian nagyon figyelnek. A reakciójuk visszafogottabb, nem törik meg a mély pillanatokat és így az előadás megériinti őket. Tartunk egy rövid közönségtalálkozót. Nagyon furcsa az, hogy egy-két diák kivételével nem mernek beszélni arról, amit láttak, amit éreztek. Ez általában jellemző a thai diákokra. Nagyon ritkán vállalják fel a gondolataikat. Egy nagyon szép pillanata a beszélgetésnek az, amikor az egyik lány a maga egyszerű angol tudásával megköszöni, hogy lehetősége volt látni ezt az előadást, mert itt Thaiföldön nagyon ritkák az ilyen típusú színházi előadások, főként az iskolákban.

Ma az iskola tanárai gondoskodnak az ebédünkről. Nagyon sok gyümölcsöt eszünk, köztük szőlőt is, de figyelmesen kell leszakítsuk a gerezdről a szemet, mert itt a roskadozó gyümölcsös tál is rendelkezik néhány élethű, de nem valódi, dekoratív szőlőgerezddel. Evés után indulunk a következő iskolába, ahol a Nontokot játsszuk.

OSONÓ NAPLÓ

Még csak délután három óra van (otthon délelőtt tizenegy), de mi már túl vagyunk két előadáson, két különböző helyszínen, két közönségtalálkozón és 150 kilométer utazáson. Így délutánra négy körül már vissza is érkezünk Moradokmaiba.

Este Tan elvisz bennünket megnézni a Bangkok University színművészeti diákjainak előadását. Tavaly mi is ebben a színházteremben játszódtuk az Ahogyan a víz tükrözi az arcot című előadás thai adaptációját, úgyhogy ismerjük az utat. Egy kortárs darabot mutatnak be a hallgatók, amely aktuális nemzeti problémákat dolgoz fel. Egy buddhista és iszlám fiú kapcsolatáról szól, akik egymásba szeretnek, de az eltérő vallás miatt nem tudják felvállalni kapcsolatukat. Közben konfliktus alakul ki a két népcsoport között, és végül megölik az iszlám fiút. A darabban a női szerepeket mind fiúk játsszák, kivéve a buddhista fiú édesanyját. Az előadás után kiderül, hogy némelyik lány szerepet játszó fiú a civil életben is lányként él. Nagyon sok ilyen "lányt" látunk nap mint nap az utcákon, az iskolákban. Európáságunkból fakadóan, nekünk nehezebb elfogadni ezt a thaiföldi jelenséget. Amíg mi kissé provokatívnak éljük meg a viselkedésüket és öltözködésüket, addig itt, Thaiföldön valahogy természetesebben kezelik mindezt és egészen könnyen elfogadják. A helyiek csak „ladyboy”-nak hívják őket.

2013. július 1.

A bangkoki Suan Dusit Rajabhat egyetem felé vezető utunk során Muchának váratlanul elkezd fájni a bal oldali vese tájéka. Biztosak szeretnénk lenni, hogy nem komoly dologról van szó, így egy útba eső kórháznál rövid kivizsgálás után felírnak néhány gyógyszert és haladhatunk is tovább. Sajnos ez elég lassan megy, mivel a Bangkokba vezető utakon a már megszokott közlekedési dugókban araszolgatunk. Az autóban van időnk átbeszélni a szerepcserét, így Misi játssza a mai előadáson Mucha szerepét. Negyed órával a kezdés előtt érkezünk meg az egyetemre, így a gyors bekészülés után nekigurulunk az előadásnak. Egy nagyobb osztályteremben játszunk, közel kétszáz leendő pedagógusnak. Az előadás számunkra attól is különleges, hogy most először megtapasztalhatjuk azt, hogy milyen, ha a rendező is játszik a darabban. A nézők nem sejteneek semmit, hiszen Misi úgy játszik, mintha már a kezdetektől övé lenne a szerep... leszámítva a barna bársony nadrágot, amelyet azért nem cserélhetett le az eredeti fekete szövetnadrágra, mert a Mucha jelmeze szűknek bizonyult.

OSONÓ NAPLÓ

Az előadás hiba nélkül ér véget. A beszélgetés a thai diákokra jellemzően nehezen indul, de lassan eltűnik a zavartság és megnyílnak, impulzust adva egymásnak beindul egy folyamatos kommunikáció közöttünk. Beszélünk arról, hogy nagyon fontos a pedagógusok munkája, hiszen rajtuk múlik a következő generáció felnevelése. A beszélgetés során a megszokott kérdések között egy érdekes kérdés is elhangzik. Az egyik lány arra kíváncsi, hogy hogyan lehet az Osonóban önkéntesként tevékenykedni.

A beszélgetés utáni ebéd közben kiderül, hogy a szervező tanárnő a Moradokmai Színházi Központ egyik velünk lévő tanárának, Tannak az édesanyja. Nagyon érdekes az, hogy itt a családon belüli kapcsolatok sokkal szabadabbak, a szülőket nem köti görcsös ragaszkodás a saját gyerekeikhez. Ha Tan nem mondja el, számunkra fel sem tűnik, hogy az édesanyja itt van közöttünk. Ezt már tapasztaltuk a Moradokmai közösségben is, hiszen amikor először voltunk itt, egyszerűen nem tudtuk eldönteni, hogy ki kinek a gyereke, mert felváltva mindenki vigyázott rájuk. Tan elmondja, hogy ez azért is működik így, mert például két személy barátsága azt is feltételezi, hogy egymás szüleit anyának és apának szólítják. Ez egy belső késztetésből, az egymás iránti szeretetből születik és egyben a tiszteletadás jele is. Az egész társadalom egy nagy családként működik és ez meglátszik az egymással való kommunikációban is. Ennek a tudatában már értjük azt a megfoghatatlan figyelmet, tiszteletet, nyitottságot és segítő szándékot, amivel az egymás számára idegen thai emberek közelednek egymás fele. Itt még mindig szokás az, hogy ha egy idegen betéved valakinek a házába, akkor megkérdezik tőle, hogy evett-e ma, és amennyiben nem, akkor megvendégelik. Az emberek nem ragaszkodnak a tulajdonukban lévő tárgyakhoz, de még a saját házukhoz sem. A legjobb út az életben, ha megosztod amid van - mondják errefele.

2013. július 3.

Korán kelünk, mert ma három előadás vár ránk. Körülbelül 150 kilométert utazunk az iskoláig, ahol egymás után kétszer játsszuk a Nontok című előadást, alkalmanként megközelítőleg 400 diáknak. A buszba való bepakolás után rögtön indulunk tovább a Carnival helyszínére. Késésben vagyunk, de a sofőrünk látszólag nem tudatosítja a problémát. Teljesen egyenes, nem forgalmas útszakaszon 30 és 60 közötti km/h sebességgel haladunk. Az európai agyunk nehezen tudja megemészteni azt a nyugodtságot, amivel a csapat többi tagja viszonyul ehhez a problémához. Ha elkésünk nem gond - mondják ők - a diákok úgyis megvárnak. Az előadást végül húsz perccel késéssel kezdjük, ami

OSONÓ NAPLÓ

természetesen belefér az itteni életritmusba. A diákok nagyon figyelik az előadást. Ilyen nagy létszámú közönség előtt játszva, újra megtapasztaljuk, hogy a színház valóban egy nagyon erős közösségi élménnyé tud válni a diákok számára.

Előadás után meglátogatjuk csapatunk egyik lány tagjának a családját. Gombatermesztéssel foglalkoznak, és ez a vállalkozás bőséges bevételt hoz a család számára, annak ellenére hogy nagyon olcsó, hiszen 100 gramm gomba 90 baninak megfelelő összegbe kerül. A házuk nagyon szép, a berendezése a thai stílusnak megfelelően egyszerű és tágas. Érdekes, hogy a nappaliban lévő TV előtt nincs kanapé. A földre ülnek, ahogy a thai hálószobák legtöbbjében is a földre leterített pokrócokon alszanak.

Vacsora után elindulunk hazafelé. Négy óra múlva érkezünk meg a tanyára, mivel az autó átlag sebessége nem haladta meg az 50 km/h sebességet, annak ellenére, hogy végig autópályán jöttünk.

2013. július 4.

Ma megnézzük a Moradokmai Központ „Man of La Mancha” című előadását. Reggel nyolckor azzal ébresztenek, hogy nem a tegnap megbeszélte időpontban (12 órakor), hanem 10.30-kor indulunk Bangkokba, mert a tegnapi lassú sofőrünkkel fogunk utazni. Végül 11.40-kor indulunk el Bangkokba.

OSONÓ NAPLÓ

Tipco (Moradokmai főtámogatója) harminc emelet magas irodaházának 9. emeletén lévő dísztermében kerül sor az előadásra. A Moradokmai közösség szinte minden tagja itt van. Fontos nap a mai, hiszen főként üzletembereket, támogatókat hívtak meg az előadásra, amelyben azok az idősebb diákok is játszanak, akik Indiába járnak egyetemre. Az előadás nem a thai tradicionális stílust követi. Szépen keverednek benne a kortárs mozgás-elemek, az élő zene, az énekek és a szövegek, mintegy musical hangulatot idézve. Egy kis magyar néptánc-mozdulatsor is helyet kap benne, amelyet Bas (aki egy fél évig volt az Osonó tagja) épített be a jelenetbe. Komplex, szépen kidolgozott az előadás, így kétségtáns ez az egyik legjobb és legtisztább produkciója a Moradokmai Színházi Központnak.

Az előadás után a holnap hajnali kambodzsai turnéra való indulásról egyeztetünk a szervezőkkel és örömmel tudjuk meg, hogy ezúttal nem a lassú sofőrrel fogunk utazni.